

— brak zagrożenia bezpieczeństwa postępowania sądowego i opinii prawnych na podstawie art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾, ponieważ wyjątek ten dotyczy ochrony postępowań sądowych w Unii Europejskiej i w państwach członkowskich a nie postępowania sądowego przed Międzynarodowym Trybunałem Karnym dla byłej Jugosławii, który znajduje się poza jurysdykcją UE;

— brak zagrożenia interesu publicznego w odniesieniu do stosunków międzynarodowych na podstawie art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie tegoż rozporządzenia;

— istnienie nadrzędnego interesu publicznego na podstawie art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ skarżący żądał przekazania mu wskazanych dokumentów w celu obrony swoich praw w postępowaniu w sprawie T-465/09. Wniosek ten odnosi się do dostępu do sądu i do prawa do rzetelnego procesu przed sądem europejskim. Ponadto, konflikt, którego dotyczą te dokumenty zakończył się w 1995 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz. U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2010 r. — Zuckerfabrik Jülich przeciwko Komisji

(Sprawa T-66/10)

(2010/C 113/82)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Zuckerfabrik Jülich AG (Jülich, Niemcy) (Przedstawiciele: adwokaci H.-J. Prieß i B. Sachs)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 1193/2009 z dnia 3 listopada 2009 r. dokonującego sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr

1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalającego wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

Po pierwsze skarżąca podnosi zarzut naruszenia art. 233 WE (analogicznie art. 266 TFUE), twierdząc, że Komisja nie zastosowała wymogów określonych w wyroku Trybunału z dnia 8 maja 2008 r. w sprawach połączonych C-5/06 i od C-23/06 do C-36/06, Zb.Orz. s. I-3231. W wyroku tym Trybunał wskazał, w jaki sposób określać należy parametry „nadwyżki przeznaczonej na wywóz” i „łącznej ilości zobowiązań dotyczących wywozu” przy obliczaniu wysokości opłat produkcyjnych w sektorze cukru dla lat gospodarczych od 2002/2003 do 2005/2006. Skarżąca stoi na stanowisku, że w zaskarżonym rozporządzeniu Komisja zmieniła także trzeci parametr, a mianowicie „całkowitą kwotę refundacji”, mimo że jej obliczanie nie stanowiło przedmiotu postępowania w sprawie Zuckerfabrik Jülich.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 15 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001⁽¹⁾, a także wypaczyła sens oraz cel kwestionowanego rozporządzenia. W tym względzie utrzymuje ona w szczególności, że w ramach całkowitej kwoty refundacji Komisja uwzględniła refundacje wywozowe, które nie były przedmiotem roszczeń ani nie zostały wypłacone. Ponadto zryczałtowanie miesięcznych wielkości wywozu doprowadziło do powstania nieścisłości w obliczeniach. Skarżąca podnosi w tym względzie, że w sprawie Zuckerfabrik Jülich Trybunał zabronił ustalania a priori całkowitej straty na kwotę wyższą od wydatków związanych z refundacjami.

Po trzecie skarżąca zarzuca naruszenie zasady niedziałania prawa wstecz, twierdząc, że w zaskarżonym rozporządzeniu Komisja zmieniła całkowitą kwotę refundacji z mocą wsteczną.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi, że w dniu 3 listopada 2009 r. Komisja nie posiadała już kompetencji do przyjęcia rozporządzenia w sprawie opłat produkcyjnych w sektorze cukru w odniesieniu do lat gospodarczych od 2002/2003 do 2005/2006, gdyż w chwili przyjęcia tego rozporządzenia nie obowiązywało już wskazane przez Komisję jako podstawa prawna rozporządzenie nr 1260/2001, w prawie wtórnym nie istniała żadna inna podstawa prawna, zaś w świetle stosownych postanowień traktatu WE kompetencje w tym zakresie przysługiwały nie Komisji, lecz Radzie.

W ramach zarzutu piątego skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 37 ust. 2 WE, gdyż zgodnie z tym przepisem do przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia należało wybrać inną procedurę.

Skarżąca podnosi wreszcie zarzut naruszenia obowiązku uzasadnienia wynikającego z art. 253 WE (art. 296 ust. 2 TFUE), twierząc, że zaskarżone rozporządzenie Komisja uzasadniła stosowaniem wyroku w sprawie Zuckerfabrik Jülich, jednakże — według skarżącej — nie uwzględniła ona wymogów sformułowanych w tym wyroku.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Zb.Orz. L 178, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 15 lutego 2010 r. — Intermark przeciwko OHIM — Natex International (NATY'S)

(Sprawa T-72/10)

(2010/C 113/83)

Język skargi: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Intermark Srl (Stej, Rumunia) (przedstawiciel: adwokat Á.M. László)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Natex International Trade SpA (Piolto, Włochy)

Żądania strony skarżącej

— zmiana decyzji strony pozwanej i odrzucenie w całości zgłoszenia do rejestracji w odniesieniu do wszystkich towarów;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Natex International Trade SpA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „NATY'S” dla towarów należących do klas 29, 30 i 32 (zgłoszenie nr 5 810 627)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy „Naty” dla towarów i usług należących do klas 30 i 35 (wspólnotowy znak towarowy nr 4 149 456)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 (¹), ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

(¹) Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2010 r. — Embraer i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-75/10)

(2010/C 113/84)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Empresa Brasileira de Aeronáutica, SA (Embraer) (São José dos Campos, Brazylia), Embraer Aviation Europe SAS (EAE) (Villepinte, Francja), Indústria Aeronáutica de Portugal SA (OGMA) (Alverca do Ribatejo, Portugalia) (przedstawiciele: U. O'Dwyer i A. Martin, Solicitors)